

KONFERENSSISSA

Ari Laitala

Teksti: Ari Laitala

Bosporinsalmen toisella puolella siintää Aasian puoleinen Istanbul. Salmen yli kulkee kaksi autotiesiltaa ja ali yksi metrotunneli. Kutakuinkin kuvan kohdalla rakennetaan Public-Private-Partnership mallilla (elinkaarimallilla) autotunnelia, jonka odotetaan mullistavan kaupungin maantieteen.

Allekirjoittanut ja tohtoriopiskelija Ahmet Yilmaz kotikaupungissaan. Ahmet on laittanut alulle jakosuunnitelmiin, tontinmuodostukseen ja rakennusmaan konsolidointiin keskittyvän sivuston ja tutkijaverkoston. www.landreadjustment.org/Homepage.aspx

TIETEELLISET KONFERENSSIT ovat erottamaton osa yliopistolaisten työtä. Ja konferenssejahan riittää. Lukumäärästä saadaan vihiä sivustolta www.allconferences.com. Pääteltävissä on, että keskimäärin joka hetki käynnissä on satoja konferensseja. Mahattaako tämä kaikki olla tarpeellista? Mikä konferensseista ja niihin osallistumisesta tekee niin tärkeää, vai tekeekö mikään? Tämä on kertomus yhdestä konferenssimatkasta Istanbuliin kesällä 2015. Lukija tehköön oman johtopäätöksensä.

Maanmittausalalla tunnetuin ja tärkein konferenssi on tietysti kansainvälisen maanmittarijärjestön FIG:n vuotuiset Working Weekit ja joka neljäs vuosi pidettävä laajempi kongressi. Allekirjoittanut on kuitenkin suosinut European Real Estate Society (ERES) konferensseja. Niissä on enemmän kiinteistömarkkinoihin, kiinteistösijoittamiseen ja taloustieteeseenkin liittyvää sisältöä, joka on tuntunut itselleen tarpeelliselta.

ERES valikoitui siis tänäkin vuonna päätavoitteeksi. Tällä kertaa tavoitteeseen liittyi kaksi erityistä inspiraatiota. En ole koskaan käynyt Istanbulissa saatikka Turkissa. Kyllä vain. Osa konferenssien viehätystä on nähdä uusia maita, kaupunkeja ja paikkoja. Vaikka vapaa-aikaa näillä reissuilla on useimmiten äärimmäisen niukalti,

on se parempi kuin ei mitään. Allekirjoitan siis väitteen matkailun avartamisesta. Se pätee konferenssimatkailuunkin – niin hyvässä kuin pahassakin, valitettavasti. Toiseksi: Istanbulissa on mahdollisuus tavata kollegani **Ahmet Yilmaz**. Ahmet vietti lukuvuoden 2012–2013 Aallon Maankäyttötieteiden laitoksella väitöskirjaansa tehden. Emme ole tavanneet tuon jälkeen ja olemmekin odottaneet tätä tapaamista jo pitkään.

Konferenssiin ei kuitenkaan noin vain lähdetä. Budjettirahoitusta konferenssimatkoihin on saatavilla varsin niukasti. Käsitkyseni mukaan vakituksessa työsuhteessa olevilla on jonkinlainen matkabudjetti. Muut joutuvat etsimään konferenssirahoituksen mm. käynnissä olevista tutkimusprojekteista. Minulla ei tällaista projektia ollut juuri nyt käynnissä. Lopulta rahoitus kuitenkin löytyi rakennetun ympäristön tohtoriohjelman (RYM TO) varoista. Tohtoriohjelmalla on juuri päättymässä, mutta ehdin saada kirstun pohjalta vielä osani. Pomoni kaivoi muutaman puuttuvan satasen jostain. Mahtavaa!

KÖYDET IRTI

Lähtöpäiväksi valikoitui tiistai 23.6.2015. Ensimmäinen esitykseni ajoittui aivan konferenssin alkuun, keskiviikon iltapäivään. Suunnitelmana minulla oli ensimmäistä kertaa pitää kaksi konferenssiesitystä. Konferenssiesityksen pitäminen on normaalisti yksi matkan edellytyksistä, vaikka rahoitusta olisi kuinka. Tämä tuntuu olevan globaali käytäntö. Suhteellisen harvoin konferenssissa törmää yliopistoväkeen, jolla ei ole konferenssiesitystä. Niinpä keskustelujen käynnistäminen uusien tuttavuuksien kanssa on helppoa. "Did you have your presentation already..." Näin saadaan myös monimuotoisuutta ohjelmatarjontaan ja tasapuolinen mahdollisuus kaikille halukkaille tulla ajatuksineen esille.

Tykkään lentämisestä, mutta valitettavasti lentomatka on jälleen kerran fyysisistä kärsimystä, vaikka taktikointini onnistuu melkoisen hyvin. Tästä lisää lehden nettiekstrassa. Lentokentältä pääsen varsin kätevästi metrolla hotellille Taksim-aukion reunalle, joskaan en kovin nopeasti. Aukiolla oli rajuja mielenosoituksia keväällä 2013, kun ympäristöaktivistit vastustivat paikalle kaavailtua kaava-

muutosta. Pian mielenosoitukset laajenivat hallituksen vastaisiksi mielenosoituksiksi ja levisivät ympäri Turkia. Täälläpäin maailmaa mielenosoitukset ja virkavallan toimet voivat olla rajuja. Kaikkiaan mielenosoituksissa kuoli 11 ihmistä ja loukkaantui yli 8 000.

HOTELLIHUONETTA JA MÄKKÄRIÄ

Keskiviikon esitykseni doctoral sessionissa liittyy energiatehokkuusluokkien vaikutukseen asuntojen arvoihin. Onnistun varsinkin tutkimustulosten kriittisessä arvioinnissa. Parhaimpien energiatehokkuusluokkien arvoa nostava vaikutus ei näytäkään olevan selviö. Vaikka asuntojen ikää ja kuntoa kontrolloidaan omilla muuttujilla, on kysymys ehkä sittenkin mm. uudempien asuntojen paremmasta varustelutasosta. Salissa on markkinoiden mallintamiseen erikoistuneita asiantuntijoita, jotka tuntuvat olevan varsin tyytyväisiä esitykseeni. Kysymykset koskevat Suomen asuntomarkkinoita, ilmasto-olosuhteita, energian hintaa ja mallintamista yleensä. Selviän näistä kysymyksistä luullakseni varsin hyvin.

Illalla on Welcome reception, jonne en mene. Lyhyet moikat Suomesta saapuneille kollegoille ja sitten hotellihuoneeseen viimeistelemään perjantaista esitystäni, joka on vielä aika pahasti vaiheessa. Torstai kääntyy jo iltapäivän puolelle, ennen kuin esitys alkaa tuntua valmiilta. Nyt viimeinkin konferenssipaikalle seuraamaan esityksiä. Hotellin alakerrassa on Mäkkäri, jossa käyn ties jo monennen kerran. En ehdi vielääkään tutustella paikallisen keittiön antimisiin.

Illapäivän sessiot ovat odotetun antoisia. Uusia ideoita oman tutkimuksen kehittämiseksi syntyy useita ja aivan uusiakin avauksia nousee mieleen. Yksi italialainen tutkija on laskenut reaaliop-tiomenetelmällä, kuinka paljon on arvoa kiinteistön smart grid-liitännällä eli sillä, että esim. paneeleilla tuotettua sähköä voidaan myydä takaisin verkkoon. Jään juttelemaan hänen kanssaan session jälkeen. Olen vaikuttunut.

Aika monessa sessiossa yksi tai jopa kaksi esittäjää jättää saapumatta. Tämä on mielestäni outoa ja epätavallista. Myös monta sel-laista esitystä jää kuulematta, joihin olin varta vasten suunnannut.

Vanhoja tuttuja on aina mukava tavata, joita tällä kertaa en kuitenkaan bongaa kovin montaa. Yhdysvaltalaisista prof. **Karen Gibleriä** on aina mahtava nähdä. Karen on vanha Suomen ja Aallon kävijä jo TKK:n ajoilta, mutta nyt häntä ei ole Aallossa vähään aikaan näkynyt, joten juttua riittää, kunnes kuulumiset on puolin ja toisin päivitetty.

Iltaohjelmassa on risteily Bosporsalmella. Kokemus on upea. Sosialiseraan kuitenkin vähän huonosti. Aamuinen esitys on mielessä, vaikka se on vasta klo 11 alkavassa sessiossa. Iltaristeilyn jälkeen käymme yhdellä tai kahdella oluella ja viimeinkin otan myös ensimmäisen kunnan kebabini. Käytän yöllä vielä pari tuntia esitykseni viimeistelyyn. Viimeinkin se tuntuu todella valmiilta.

EI OLE TOTTA!

Aamulla saavun hyvissä ajoin sessioon, jossa puheenjohtaja ihmettelee, että kukas minä olen. Pienen päähkäilyn jälkeen selviää, että esitykseni piti olla jo aamun ensimmäisessä sessiossa. Ei ole todellista, tuumaan. Olen laittanut esitysaikani puhelimen kalenteriin jo aikapäiviä sitten. Hälytykset ja herätykset ja kaikki ovat olleet viimeisen päälle. Katson painettua ohjelmaa uudelleen ja kappas vain. Niinhän se oli siirretty seuraavaan sessioon. Olin toki lukenut myös konffapaikalla jaettua painettua ohjelmaa, mutta enpä ollut tarkistanut esitykseni ajankohtaa kunnolla.

Olen tietenkin kutsunut Ahmetin seuraamaan esitystäni. Tämäkin vielä. Olkoon tämä ensimmäisen lisäksi viimeinen ja ainoa

kerta kuin näin käy. Ehkäpä näitä aikataulumuutoksia on ollut enemmänkin. Tämä selittäisi sen, että ennalta ilmoittamattomia poissaoloja on ollut poikkeuksellisen paljon. Painelen infopisteelle ja kyselen mahdollisuutta pitää esitykseni jossain muussa sessiossa. Tätä ei kuitenkaan minulle luvata, vaan saan ohjeen kääntyä sessioiden puheenjohtajien puoleen. Käynkin parissa salissa kyselemässä. Turhaan.

Lähdemme Ahmetin kanssa katsomaan kaupungin nähtävyyksiä. Niitähän riittäisi, mutta teemme vain muutaman kilometrin kävelylenkin ja nautimme kiireettömän lounaan ja keskustelemme suunnilleen kaikki tutkimukseen ja opettamiseen liittyvät asiat maan ja taivaan väliltä. Kuulen mm. siitä, kuinka iso merkitys politiikalla on Turkin yliopistoissa, varsinkin nimitysasioissa.

Perjantaina on myös perinteisen konferenssi-illallisen vuoro. Illallisella on hiukan liian paljon hälinää ja musiikkia, joten keskustelun käyminen pöydässä on hankalaa. Paluu tapahtuu bussilla konferenssipaikalle, josta kävelemme Taksimien puiston läpi takaisin hotellille. Lyhyestä kävelymatkasta tulee kuitenkin ahdistava kokemus. Vaikka kello lähentelee puolta yötä, on puistossa äitejä kerjäämässä pienten lastensa kanssa, joista osa on vielä sylivauvoja. Lapset itkevät ja näyttävät sairailta. Mieleen nousee väkisinkin ajatus, että lapset saadaan sairaiksi ja itkeviksi tarvittaessa. Olen vähintäänkin puolijärkyttynyt näkemästäni, eikä uni meinaa hotellilla heti tulla.

Luantaina pystyn viimeinkin nauttimaan täysipainoisesti muiden esityksistä. Vaikka ohjelma loppuu jo iltapäivällä, on päivän anti ollut erinomainen, kuten koko konferenssin. Sain vahvistusta sille, mihin omassa tutkimuksessani tulee jatkossa kiinnittää huomiota. Pienetkin oivallukset voivat merkitä jopa viikkojen ajansäästöä. Vanhoja suhteita on virkistetty ja uusiakin luotu. Seuraamme hakeutuu jo aivan konferenssin alussa mukava saksalainen nuoriherra Sebastian, joka kyselee kovasti Aallon asioista. Vastaukset tuntuvat sopivilta, sillä pian hän esittäkin suunnitelmansa tulla Aaltoon vuoden 2016 alusta muutamaksi kuukaudeksi tekemään tutkimusta. Tätä kirjoitettaessa odottelemmekin Sebastiania pian saapuvaksi. On mielenkiintoista nähdä, mitä tästä seuraa ja minne asti yksittäisen konferenssin vaikutukset voivat ulottua.

Turkki on sekoitus maaseutua ja kaupunkia, historiaa ja nykyaikaa, uskonnollisuutta ja maallistuneisuutta.

Ari Laittala

**LUE MYÖS JUTUN
NETTIEXTRAT:**

- Hei me lennetään!
- Kenkälankkikoplan kynsissä

Video: Paaston aika houkuttelee ihmisiä kaduille auringon laskettua.

Video: Puolen yön jälkeen meno alkaa käydä jo riehakkaaksi.